

Barak László

**És ha mégis
ringyó?**

Barak László

**És ha mégis
ringyó?**

NAP KIADÓ
Dunaszerdahely
2002

„Ha az embernek nincs már vesztenivalója, akkor szabadon gondolhat bármit, mert a többség gondolatainak szajkózásától már semmilyen előnyre nem számíthat. Az Eredetiség szülőanyja a Reménytelenség.”

Kurt Vonnegut: Halálnál is rosszabb

Alkalmi infernó

avagy a létköz mint olyan

alkalom nemzé az igazat
akár a felhőt – szakadatlan
álmodik kincset a nincs okán
csipetnyit kukkol luciferének kulcslyukán
s látá, amint fortyog a mérhetetlen katlan:

(ki itt

ki ott masszíroz
csöcsörész aggszüzeket
térdre csüngő mell-lepényt
fonnyadt ágyéket nyüstöl

---

aknapörkölt fődögél
meg savanyú húsleves
lágerhulláktól fűszeres

---

hyeronimus patkánnyal hágat hercegasszonyt
saját! verset körmöl júdás
kis éji zene a haldokló vajúdás
szodoma és *gonorrhoea*...)

szemhéjaden matat a hajnal
majd fény szaglik
zuhog rád
lejár a létköz mocskos poént hegyezve
ébresztőóra csenget
és lekattan
a téren
az égen
dübörgő kukások
ím hát az átkozott falanszter –
a másnap
most már hogy az igazat megúszd:
az álmot
gatyádban búzló múltadat kapard el!

majd lélegezz –
ha nem is kívánod...

A manír évadja

A manír évadja

miként a hold
fogy és dagad
akként volt sanyarú
hol meg boldogabb

gyermeknek silány
szeretve volt bár
természetét mégis sújtotta *vashiány*
meg mélabú
mígnem
(tán túlcsordulónak mondható?)
atyai ukáz után
ahogy köllött
tökön rúgott egy kölköt
ki az utcán fejére húgyozott
reája gúnyverset költött
(piros tojás – kék tojás)

kemény kamasz lett
ment minden mint a vízfolyás
gyújtott rögvest szivarra
ahogy anetka rózszi dalma
majd private szart kavarva
tántorgott a korzón kassán
át az éveken
bugrisból így vált hetyke úrfi
(úrhatnám gyerek?)
ki petting közben
akárcsak atlasz bátyó
világnyi terhet cipel
nagy franc ha kell
alanyi verset ír ha nője elszelel
bánatra sör jött
kenyér helyett követ hajít
alakít
meg rombol is
pusztulva dolgozik magán

(urbánus winnetou az indián)
kérlel barátot
üldöz csalóka délibábot
megbukik a vizsgán
s pienesztálra lel
midőn mondá a kórus:
– ifjú kommunista kell!

belelépett!
holott elege volt már akkor
szociból
perverz bikkfanyelvből
onanizáló agg prolitablóból
firkászra váltott
tudósított – lám *nyől a búza*
hogy tíz év múltán egy kora téli esten
műveit lehúzza
egy redves klozetten

nősült még előtte
nemze három gyermeket
mint gonosz kobold
nőjét nyűtte volt
pókert
snapszert kevert
öngyűrön ontott fricskát
közben sört nyakalt
meg boroviczkát
mindebből
(belőle)
épphogy versre telt:
ím a szellem mint könnyű céda
világnyi lőre
és a sóder!

aztán amint fölnebb írva volt
jött a történelmi dózer
kurva jó lett

lévén zabot hegyezni vágyott
néptribunra váltott
dolgozni kezdett mint az állat
(ejha!)
kurva jó volt
a zab mint a pelyva
hóbort akár a tenger
biznisz?
akárhány!
boldogság tündökölt
nyomult a járvány nyakra-főre
ahogy sok-sok részeg esten
megálmodta ezt előre
meg azon az ellenzéki partin
hol zöldfülűn és elesetten
titkon még reszketett:
ha lecsukják mi lesz
meleg asszonytest helyett
kell-e cibak

pilótakeksz
vagy buzi furkó...
– meg volt ám szenvedve minden! –

most is ír
sőt!
nem épp a sitten
ihlet is jó még
versekre hangoló
(kudarcra drog
triumfra gyógyír)
már nem nagyon morog
bár csábítaná még
(enyhébben egyre)
mi kellene
miközben cimboráival mulat
holtbiztos tudja
érzi:
ő (s még kicsoda) mennyit ér?
kinek lett ötven a fele?

miként a hold
fogy és dagad
akként sanyarú
hol meg – boldogabb

Iván Gyenyiszovics meg a forradalom

Sohasem is volt mérhetetlen hévvel,
fürgetegként jött a nép,
egyszeriben csak úgy lett,
mint kolera a lágerbarakkban...

– No, Gyenyiszovicskám, *mit izélsz!*

Fuss még egyszer neki,
körtefának a vadkan

– szólt egy bőrzekés komisszár.

Ragozták dögivel a szabadságot
a sápadt képű népek,
a vezér plakátján tapodva mind...

Mintha meg sem történt volna a pozsonyi balhé,
hol seggében tegnap még finánc nyomult,
ő meg, hogy Bécsbe jusson,

inkább nem pofázott,
Roxána vodkája járt eszében...

A tömeg, mint a moslék, dőlt tovább...

– De hát én nem csináltam semmit – szólt,
midőn a tér hurrázni kezdett.

– Dobozos sört hoztam csak Bécsből – aszongya.

– Meg sem kérdezték tőlem,
van-e nálam demokrata bomba.

– Ne félj öreg!

A kényuraknak annyi itten!

Ne hidd, te balga lélek, hogy ott vagy még
a sitten...

– Nem lesz ebből baj, fiúk? – így Ivánunk mégis.

– Jelképeink leszarva,
ukáz nélkül hőzöng itt a falka,
mintha krumplit osztanának ingyen...

Jobb lenne tán pihenni egy nagyot.
Láttam én már karón varjút,
meg forradalmárokat.
Szemét egy átverés ez...!

Miért nem lettem lángossütő?

kilencvenegy január elsején

este hatkor

felhívott

egy haver

– városi ingatlanokat árvereznek holnap – mondta

alanyi forradalmi költő voltam akkor

nem pedig gazdasági ügyekben dörzsölt akárki

amint azóta sem

– nekünk áll most a világ – kapacitált

– ha nem akarok

irodaházat

strandot

vagy könyvesboltot

köszörűsműhelyt

mi több

a nyilvános vécé helyén sem kívánok drogériát nyitni

megpályázhatom a lángossütőbódét
– elvégre élnie kell valamiből egy költőnek is
– így a haver
gyerekkoromban mindig nagy dolgokra vágytam például
csillagász akartam lenni
meg brigádnapló-vezető
ismertem egy embert
aki brigádnapló-vezetőként
az egyedüli írástudó volt
a duna menti faluban ahol világra jöttem
emlékszem rodolfó mesterre
többször megfordult a fejemben
milyen jó is lenne elkápráztatni
az embereket
nem jött össze
kilencvenegy január elsején
este hatkor épp otthon voltam
nyomasztott a társadalmi felelősség
ugyanis!

fél nyolckor kellett találkoznom azzal az emberrel akiből
a forradalom nevében

polgármestert akartunk CSINÁLNI
egy FORRADALMÁRRAL mentünk el
a koszos kocsmába
találkánk megbeszélte helyszínére
megjött a LÓ is
mivel akkoriban gyorsan CSINÁLTUK a történelmet
nem volt jellemző a lacafaca
a lényegre tértünk
megmondtuk a LÓNAK
okos
felkészült
ambíciókkal teli fiatalembernek tartjuk
CSINÁLUNK belőle polgármestert
a szerencsétlen
kerekperec kijelentette
AZ ISTENÉRT SEM
merthogy a kommunista párt tagja

nem menekül a süllyedő hajóról

nocsak

mint egyes karrierista köpönyegforgató bolsevikok volt már

bennem némi szesz

világossá vált

pótolni kell

mert ekkora ÉRTETLENSÉG hallatán

be kell rúgni

mérhetetlen mennyiségű alkoholt elfogyasztottam hát

– mennyi alkalmatlan faszkalap – gondoltam

pedig üstökön lehetett volna ragadni

a TÖRTÉNELMET

éjfél után vetődtem haza

fogalmam nincs

hogyan kerültem ágyba

hajnalban ébredtem

amint szokás volt ilyenkor

hasmenéssel kezdődött a másnap

ÁM!

ami ezen a reggelen ért
egyáltalán nem volt szokványos
kisebb-nagyobb megszakításokkal
órákon keresztül ültem a budin
fél tízkor telefonált a haverom
hol a fészkes fenében voltam
nyolc órától kilencig vártak rám
az árveréssel
ráadásul én lettem volna az egyetlen pályázó
a LÁNGOSSÜTŐBÓDÉRA
végül ő
a haverom
kénytelen volt ELVINNI
kikiáltási ár alatt
ún. holland árverésen

én meg
lám!
ahogy volt

az egész
LESZARTAM

Reflektorfényben

Négyen voltunk a stúdióban.
Jók voltunk,
mint Napóleon *őfelsége*,
a büfés hamisított borpárlata.
A folyosón vágóhídi visszhang...

Sminkszoba, púder.
Kókler az egyik, mint a *másik*.
Akár a *harmadik* is...
Csakhogy ez én volnék!
A *riporterről* nem beszélve.
Ő is ebből él. A képernyőn is.
Meg a férjéből, minthogy asszony.
Szép asszony volt.
Míg *őfelségével* nem feküdt, meg kelt.
Amíg el nem nyűtte az értelmiségi lét.

Az értelmiségről lesz szó.
A puszta létről.
A lérő!
Azt mondja a *másik*: A lényeg a Szent Korona.
(A szlovák koronára gondolok...)
Az egyik is megkérdi még a felvétel előtt:
Mennyi lesz és mikor a honor?
A gázsi.

A sivalkodó fényben pózolunk.
Nincs új a reflektorok alatt.
Egyik jó hangosan belegondol a Nemzetbe.
Másik a Közösségbe réved.
Én sem vagyok képes kiverni a fejemből.
Sem az egyiket,
sem a másikat...
Majdnem ugyanazt mondom.
Fészkelődöm, de helyezkedem.
Elhiszem, hogy státusom megkérdőjelezhető.

Ha nem *vagyok* elég hülye.
Szóval, pofozzuk a szart, míg időben *vagyunk*.
Míg be nem szól egy asszisztens.
A műsoridőnek annyi.
Ráadásként még csattan egy-két jelképes pofon.
Félhomályban...!

Riporter a büfébe jobbra-balra el.
Egyik a Nemzetbe,
másik a Közösségbe tart.
Elhúzzunk a búsba.

Bennünk a vágóhíd.
...AMI TÖRTÉNT,
VALAHOGY NEM TUD VÉGET ÉRNI!

Tizenkét közönyös ember

Tizenketten ültünk a tárgyalóban,
kukás dübörgött az utcán.
Szembe vert a fény!

Fejben az asszonnyal foglalkozom,
tizenegyen pedig a politikával.
Úgy, mintha egy asszonnyal foglalkoznának...
Tizenkét hülye,
akik fontos és kéjes pofát vágnak.
Azt hiszik, élet-halál kérdésében foglalnak állást.
Csak azért, hogy ne legyenek otthon.
Ne otthon legyenek!

(Éppen elhúzott fejünk fölött a forradalom,
mint egy nikkelszamováár...)

Bicskát mutat szomszédjának az egyik,
jófajta csontnyelű haláli éles pengével.
(Egy órája vette, mert megtetszett neki.)
Jól tudom, nem sül majd el,
ahogy egy színpadi kelléket elsütnek, ha nem dilettáns a rendező...
(– Ugyan hogyan sülnetne el egy kés? – mondaná egy asszony.)

Megszólal a politológus.
Beszél, mintha mondani akarna valamit.
Világos, hogy könyvből tanulta a forradalmat,
mint ahogy a rántottát is csak recept alapján süthetik neki.
– Ez a barom még piacra sem jár! – szűkül könnyező szemem.

Fájdalmat pumpál belém a fény.
Tudom, hogy ideges leszek.
Egyszersmind közönyös.
Kinn a kuka dübög,
farkasként vonít valami kallantyú,
benn meg hallgatunk – bárányok...

Provokatíve mondom a bicskás faszinak,
hogy mifelénk még a macskát se állhatják fatornyos falujából...
Arra gondolok közben,
hogy használni kéne a kést.
Nyugodt szívvel kiontanám vele a belét.

Megvakulok a pengefénytől,
az agyam folyik ki a szememen keresztül.
Kitartó és kegyetlen a fény, mint egy hisztérikus asszony.

Tizenketten ültünk a tárgyalóban.
Arról volt szó, hogy felfalt bennünket a forradalom.
Hogy már nem mirőlunk szól majd a mese.
Nem mi meséljük...!

Gyermetegek voltunk,
mint Albert Camus egy diszkóban.

Szálkák a szívben

I.

– Mit akartok a kommunistákkal?

Holnap felakasztunk,
te mocskos állat!

– ordít a kagylóból az ismeretlen.

Valószínűsíthetően a bikafejű hentes.

– Akaszd a kurva anyádat!

– recseg a fáradt-szelíd bariton.

II.

Apját akarta hívni épp,
amikor csördült a frigó,
a rajta lévő telefonnal.

(A frigó tele volt kolbásszal oldalassal;
a bikafejű gyártmánya mind.)

Nem tudta, mi van az öregekkel,

hogyan élték meg a halálhírét.
Amikor bemondta a tévé!

III.

a hentesek ha elmennek
nem tönkremennek
újak lépnek elő
rendszerfüggetlen a kocsmáros is
májadon dagadnak mindahányan

IV.

a szobában három gyermek alszik
sóhajt az asszony
mellén tegnapjaid terhe
számadásról álmodik
véredet sikálja az álombéli falról

V.

- Ezek lekurváznak egy lelkész asszonyt is, akár.
- Sebaj, ímé a forradalom hordaléka – szóla a szószék...
- És ha mégis ringyó volna? – így a kórus.

VI.

Tér Nakonxipánban!

Mintha a hó áldaná meg a szónokot.

Miközben tömeggé testesül
a szóról szóra bátrabb üzenet.

VII.

Százezren vagyunk.

A zsebtolvaj,

mi több, a gyávaság is, bennünk matat.

Ugyancsak rendszerfüggetlenül.

-----

együtt a család több éve már
néha elmélázol
szállást hol találhatnál vajon
miféle szerzet vagy te
válladon egy erőszakkal kreált világ súlya
– tömjén és mirha-univerzum
húrjaszakadt hangszered néma
akár egy kihalt aréna
ki viseli gondjukat ha elvisznek
lángossütőnek
bolhaidomárnak
FORRADALMÁNAK
társad ki lesz
átverekedni miként leszel képes magadat
a feledés zuhatagán
és ha jön a sokadik végzetes óra
ki fog majd vallatóra
micsoda pulpitus
fórum

*intézmény kínáztatik fel
együtt lesz-e még a család
kiért és kinek hazudnod kell
ha lelepleződnék a mindennapok díszletei*

Átiratok – tíz év múlva

táviratilag állapotjainkról

szót
szó
alá
szenvedek
nem
kérdeszek
rég
nem
szűkölkök
csak
vádolok
lumpent
császárt
náci
dzsentrit
kik

ma
a világot
jelentik
avítt
jelzőt
rangot
csennek
hátat
fordítanak
a teremő
csendnek
kevernek
ezenkívül
mérget
ádáz
vihart
markolásszák
a szart
biliben

és
bilin
kívül
majd
kiutálnak
téged
engem
megveszik
eladják
a lelked
a lelkem
STOP
sort
sor
alá
sört
whisky
fölé
öntök

legyen
kegyednek
bája
meg
a magyarnak
szabad
a pálya
mert
kegyed
ugye
kárpáti
magyar
nem
holmi
senkiházi
ki
hátrálna
ha
a világ

jőne
is
szembe
avagy
a vízőzön
meg
egyéb
teátrális
halál
álljon
hát
folyvást
utcabál
arassunk
csak
babért
csapoljunk
bőven
honfivért

hurcoljuk
tovább
véres
kardunk
mert
mindig
is
egyetlen
egyet
akartunk
hass
oda
alkoss
hogy
gyarapodj
boruljon
lángba
a haza
az elme

hisz
bennünket
folyvást
üldöz
a jóisten
kegyelme
STOP

textus

ismét a nagy éjszakában bolyongok
nem lesz így örökké
emberszabású láрма van
az istenszabású ég alatt
jobb lábam már nehezebben követi a balt
zsebben a kezem
már nem klappol minden oly fenemód
mint valaha
amikor pislá ablakok kulisszái közt
háztető
csillagok hivalkodtak fölöttem
nagy dolgok helyett már azon töprengek
nyugodtan pumpál-e szívem?
tangó dübög-e mellemben?
netán kakofon zörejjel jár a pumpa?
élek-e még
avagy csak a világ csinálja velem?

enyém-e a város
a városnak kellek-e még?
egyre kevesebb dolog jut eszembe csak úgy
már a Föld megmentésére sem gondolok
csak önmagamra
ami folytonosnak tűnik:
ég és föld között lebeg még mindig a fény
basszus ugat egy távoli diszkóban
kerékszaj zümmög
fék sikolt az utcán
éjfél van
nincs jelentősége mint egykor
vagy van jelentősége?
kit érdekel
az időnek már rég nincs nyelvtana
csak teste
következésképp súlya van
elmúlt a nap
vagy itt a kezdete?

az ember használja önmagát
az íróasztalra gondolok
a számítógépre
mobil is van
miegymás
dögmeleg
cidri
arra gondolok
hány mondatot váltottam
kivel?
város ez itt?
sivatag netán?
éjszaka van?
vagy nappal?
rég nem bolyongtam az éjszakában úgy
mint akkor
egyetlenegyszer *a Nagy Keleti Metropolisban*
a magasvasút acél tartóoszlopai alatt
ahogy Allen Ginsberg annyiszor

aki bár szintén beleszagolt már Európa köldökébe
honnán tudná mi ez?
hacsak nem érzi
mint én azt a másikat
ki ott bolyongtam
New York-i guide-dal a hónom alatt
ott voltam egyáltalán?
verset persze írtam róla
prózát is garmadával
kommunikáltam tükörben
grimaszt is vágtam egyre-másra...

efféle dolgokon ne szőrözzünk azonban
gondoltam a nagy éjszakában
ki tudja hányadszor

adalék a költői fejlődéstörténethez

ha udvari költő akarsz lenni
ne menj el a külvárosba
ahol a rozsdá önmagáért való
a vulgáris falfirka az elvagyódás árva díszlete

a végrendeletek nem ilyen helyeken íródnak
itt egy pár virsli
egy korsó sör fejében
a sugalmazott ünnepeket is megülik
konkrét minden plakát
a pátosz visszájára fordul
húgytól mállik a cement
kronométer szab napirendet
a hivatalosság dönti el az ébredés idejét
olyan közeg ez
ahol mindenki tudni akar
és tud rólad

amit nem fogadhatsz el
mert szükséged lenne a körülötted lévő úrra
itt soha nem lehetsz magányos
mint egy kiszáradt csipkebokor
melyről megfeledkezett alkotója

inzultusok kora

ülünk most
most csak ülünk
ülünk kancelláriákban
helyezkedünk
analóg helyzetben
ami analóg helyzeteket idéz
patetikus testtartásban
bíbelődünk privát álmainkkal
nem kevésbé konkrét államainkkal
amit megérintünk
piszkos lesz
minden egy rakáson
nincsen válasz – ami perdöntő lenne

az utca

...összemocskolták hányadékkal
egyéb emberi csapadékkal
hólepel bújtatta
áztatta eső
árulkodó nyomokat hagyva

bár emberek is söpörték egyre-másra
a békebeli macskakövek fugáiban
megrekedt némi történelem
méghez a megideologizálható

szavak
semmit- és sokatmondó pillantások
jajveszékelés meg hahota
tankcsordazaj
szárny- és zászlósuhogás

óriásplakátok idézik
a megsebzett bikaként küszködő Napot

a dirigens

zakatol a meghirdetett álmok
szimfóniája
nem fordítasz hátat már
hiszen a művet
választott vezéred komponálja
így működik a világ – rabszolgamód
ezzel keresed a kenyeret
jóllakik belőle az isten is

a nagyérdemű nem keres összefüggéseket
hiszen kap
eszményképeket
hajlékony dallamot
danát sokadízíglén
minden szenvedés a népé
s egyre inkább úgy tűnik
mintha megérné

az emlékezet tanulságai

nyugodtan hazamegyek
miért ne volna merszem?
konstans otthonom asztalán
ugyanaz a teríték
miként a mindennapi szertartások is
az asztal is ugyanaz
álmaimról nem beszélve
mintha még mindig élne
ki felnőtté lett
évek sorát összeguberálva
a zajos háborúk a kertek alatt?
épphogy nem voltak képzelet-koholtak

nap mint nap haza kell menned
félelmetes

hajnalonta

hajnalonta jellemzően
képes vagy azonosulni önmagaddal
evidens – ki vagy
mígnem fordul
a széthulló éjszaka
rád omlik a nappal
arcod kisimul a feledéstől
a felismeréstől –
EZ NEM ÉN VAGYOK
NEM ÉN
aztán elindulsz
csak úgy
mintha TE volnál

a remény mítosza

egyre inkább közhellyé válik a múlt
mintha mind többet tudnék
a teremtésről
hangzavar lüktet elméleteimben
súlyosabb
mint a csend
egyre elvontabb
az alattam tátongó magasság
hová néha leereszkedem
a befogadó időhöz
amely halottnak hitt csillagok derengő fénye

megadnék bármit
ha úgy bánná velem a világ
hogy csak önmagamért létezem –
még jobban tudná az ember szeretni...

menekülőálom

megkönyékeztek
megint
megvédett a feledéstől
minek múltját egyszer már kitörölted
majdnem meghalt
mert képtelen volt átalakulni
ismerős volt mégis
holott a feledés vászna mögött
egy egész világ tűnt el:
akik hazátlanul tántorogtak át
államhatárokon
testeden keresztül
mutatványos késdobálók előtt menekültek
képzelt és valóságos arcok
megjátszott sóhajok
megfélemlítő acsarkodás
vérebek

szemed tágra nyitva a ragtapasz alatt
még nem érzed
de újra s újra kilép medréből
minek múltját kitörölte egykor

guillevic után szabadon

ha újra születek
nem olyan helyet akarok
ahol csak az időjárásról beszélgetünk
újra politizálni fogunk
ha visszajövök
csak írok majd
hiszen védekezni kell folyvást
elindulok az igazság iránt
hogyan felfedezzem
megismerjem azt

ha mindennek vége van
az ugyanaz a táj
bizonyosan megint olyan lesz
mely végignézi önmaga elmúlását

Déjà vu

kiront a peronra
van gondja
elég
jó orral szaglász
holtbiztos legyen
a múltja:
a viccet
a prognózist betéve tudja
eléri mindig
a csatlakozást
napra nap
koncentrál
ismétel nemegyszer
kéznél van mindig
az aktuális felcser
s amint

mozdul a lég
meg a massa
jól sejti:
lesz valami!
el ne mulassza
le ne késse
komfortra szomjasan
nyomul a szerelvényre
hol méltó színvonalon
várja őt
egy kis mámorító hatalom

hazakép

egyre kevesebb-szer riaszt fel
a csend
amit hangzavar teremt
s növeszti lombját...

mert mindig ugyanaz vagy:
egy haza lakója
ám hogy ez a kézenfekvő helyzet
majd elkülönít a hazától
megszabadít
egyre valószínűbb

nem hajolsz már a papír fölé
mert nem hiszed hogy megrezdül a víz
egy kútban...
nem keresed többé az igazságot
csak a szépséget
persze az igazság okán

amely kinek hogyan:
hatalom
atomhasadás
bankókötegek
egy-egy használható maca...
ám néha kételkedsz
hogymásképp kéne élned
hogymaz igazsághoz
amemegtalálni vélt szépség
vezet
sőt!
az amamás amimaz szépség
amimaz szenvedésből van
s gyönyörben teljesül ki
– épphogymaz fölösleges

otthon vagy hát
egy nem létező hazában
hazádban

amit egyre inkább
saját képedre teremtesz:
lám az egészre szabott felhám
bűnösebb
mint egy gyilkos szerszám...

egyre kevesebbszer riadsz fel
s a csend
amit hangzavar teremt
növeszti lombját...

Egyes-egyedül

Sancho veszte

a nagyságos úrral
nem tudom mi van
nem mormol már imát reggelente
mintha nem ő lenne
ott csüng tekintete
a tévén
nem hívja már epedve
Dulcineát
hideg báránysült helyett
egyszer zabpelyhet fogyaszt
– nem jófajta bort csúsztat előtte –
narancslevet szivornyáz
másszor meg pálinkát kutat
az ágy alatt is
hű szolgáját
engem szidalmaz nyakra-főre

tőzsdehírt
pártállást tesztel
káromkodik mint egy kanász
fogkrém-
borotvahab-
szárnyasbetét-reklámról édeleg
hogy orvosával négyszemközt lehessek
el nem ereszt kimenőre:
– ne hagyj el Sancho
aggódom érted
féltelek nagyon!
– így az én kaján uram
pedig nagy baj van nyilván
ha vele már nincs is mód beszélni
róla mindenképpen
konzultálni kéne
azt gondolja egyre többször:
meglopom
ellosem titokban tartott lóversenytippjeit

vagy épp lovára fáj fogam
pedig ha Rocinante
gondolkodni lenne képes
elhagyta volna régen
boldogan
hiszen uram egy lókupeccel tárgyalt róla:
– mennyi lenne – úgymond – kilója ára
mert ám azt is be kéne kalkulálni
hogyan egy lovag
többé majd nem ülhet fel lovára...
volt hogy cédákért esengett:
– hitelbe hozzá kurvát
ha megloptál te szolga!
– sziszegte
máskor meg azt akarta:
hágjam meg szamaram előtte...
oh!
dicső időnkben ki gondolta volna
mi válik majd belőle

az utolsó lovagból
ki ha bolond volt is egy cseppet
nemes lelkétől reszketett minden gonosz

főhadnagy úr!
nem bírom tovább
mint hamis szirén
csábít a bűnös gondolat:
ha nem végeztek vele a malmok egykor
fojtottam volna vízbe én...

II.

látom fiam
komoly a helyzet
mi több: közveszélyes is lehet!
a lovagnak tetteit
– minthogy ellenség válhat belőle –
ildomos lenne jobban szemügyre venni hát
szokásait körültekintően megszerezni
kartotékba szedni minden valós és vélt hibát
hogyan kellő alkalommal
érdemben számon kérhető legyen a lista
jegyezz meg minden bolondériát
találkozzunk aztán újra majd
amíg üzeni nem lesz okod – okunk
tűrj és jól figyelj
légy azonban óvatos akár az éji vad
kezes mint kiről fantáziál a kéjenc:

a csábos számár
szolgálj csak úgy mint máskor
keresd habókos kegyét
kóros kénye-kedvének vesd alá magad
még ha lóhúst etetne is veled
nem lehetsz most már finnyás...
jegyezd meg jól amiről kántál
kivel vált szót?
miről beszél az illetővel?
ha sétára indul merre tart?
cserkészd be féltett álmait is
kutasd híven bűneit fiam
kit utál leginkább?
kinek nyújthatna védő kart?
hogyan beszámolhass majd idővel arról
mely bomlasztó cél vezérli embered
ha meg éppen egy ringyóra vágyna
nekünk kell időben jelezned
küldhessünk neki az ágyba

akár kincstári szüzet is
vagy hétpróbás kurvával látjuk el
ki – ha a vén kujon úgy akarja –
akár a szájába vizek...

hatalmunkról beszéltem szolga!
gőgös sasból idővel így lesz rab madár
kalitkája kulcsa meg nálunk lesz örökre

ha már így megkerestél
csak veled közöltem e titkot
– mocskos csicskás! –
rajtad kívül senki mással
fővesztés terhe mellett
jó lesz hát megjegyezned:
kinek tartozol végleg számadással

mostanában

mostanában egyre világosabb
milyen hatalom költőnek lenni
forradalmak vérpad és egyéb szent díszletek között
micsoda szentséges ügyekben fáradozik a költő
miközben általa forog a Föld
nem csak úgy bele a nagyvilágba
jól tudja persze mit gondolnak róla valójában
fel- és lemenői
ivó- és más cimborái

költő vagyok – ez beton
világnyi terheim bizonyítják
állhatatosan vagy erőszakosan – mindegy
(jóformán már ennem sem kell)
magabiztosan fürkészem nőmet
világos mire gondol
miként *válhat*

egy látszólag semmirekellő vadállat

KÖLTŐVÉ

s ha már azzá lesz valami génhiba folytán

miért választott társat

miért szaporodik az ilyen

nagyanýmra egyre ritkábban gondolok

nem érdekel már mit gondolt a költőkről

szégyent hoznom rá majdnem lehetetlen

meghalt szegény

kamaszkölök koromban a partiból

csak én voltam benne biztos hogy költő leszek

nem pedig senkiházi forradalmár

barátaim közül többen azok lettek

rakásra emésztődnek azóta

a korcsmában a Marseillaise-t éneklik

amíg össze nem hugyozzák magukat

csak a farkuk ihlete érdekli őket

VOILÀ

ilyenkor akar bennem leereszteni

a lenniakarás
szégyenérzetemben
képtelen vagyok kitalálni bármi értelmes dolgot
míg rá nem ébredek újfent
milyen felemelő és férfias dolog a költőség
hogyan valakit le se baszhatnak – abból él
KÖLTÉSBŐL is
egyre világosabb hát
mégis milyen hatalom költőnek lenni
forradalmak
vérpád
szent díszletek között
– egyes-egyedül

* * *

És ha én is ringyó voltam?
De legalább volt Stílusom.

Tartalom

Alkalmi infernó avagy a létköz mint olyan	7
---	---

A manír évadja

A manír évadja	13
Iván Gyenyiszovics meg a forradalom	20
Miért nem lettem lángossütő?	23
Reflektorfényben	29
Tizenkét közönyös ember	32
Szálkák a szívben	35

Átiratok – tíz év múlva

táviratilag állapotjainkról	43
textus	50
adalék a költői fejlődéstörténethez	54

inzultusok kora	56
az utca	57
a dirigens	59
az emlékezet tanulságai	60
hajnalonta	61
a remény mítosza	62
menekülőálom	63
guillevic után szabadon	65
Déjà vu	66
hazakép	68

Egyes-egyedül

Sancho veszte	73
mostanában	80
***	83

Barak László

És ha mégis ringyó?

Kiadta: NAP Kiadó, Dunaszerdahely, 2002

P. O. Box 72. 929 01 Dunajská Streda

Felelős kiadó: Barak László

Szerkesztette: Csanda Gábor

Borító: GRAFIS Kft.

Nyomdai előkészítés: NAP Kiadó – Mészáros Angelika

Nyomta: Valeur Kft., Dunaszerdahely (Dunajská Streda)

ISBN 80-89032-24-9

